Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udrag fra Yndig er Ourebygaard i Sommerens blussende Skjønhed ... (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: ”Udvalgte digte”, i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 217. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aarestrup07val-shoot-idm139875154130240.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Yndig er Ourebygaard i Sommerens blussende Skjønhed
Med den glindsende Fjord, Marker og Skov ved sin Fod;
Fagert det hvide Slot sig hyller i kjølende Skygger
Som for Solen en Mø grønt i det flagrende Slør
Reisende komme at see de duftende Roser og Ranker
Gangenes ziirlige Bugt, Skjønheds og Roligheds Hjem
Alle beundre den Haand, der ordned den landlige Rigdom,
Og i Naturens Skjød sysled med lykkelig Konst
Skibene seile forbi den skovrige Kyst, og med Stolthed
Vaier det danske Flag: her er der hjemligt og godt -
Alle, hvadenten de kom i glimrende Vogne, fulgt af en Støvsky
Eller paa vandrende Fod, støttet til Betlerens Stav -
Alle forlade dig, Ourebygaard, med Tak og med Glæde,
Ønskende Lykke og Held over dit gjæstfrie Tag -
Men ved Vintertid, naar Solen kaster tungsindigt
Enkelte Blik - som nu - over den knagende Iis,
Ingen Sommerfugl mere omflagrer de buskede Volde,
Skoven mangler sit Løv, Marken sit bølgende Ax -
Siig, hvad kalder idag den festlige Skare til Slottet?
Som var Naturen paany vaagnet til Blomstring og Liv?
Stille du smiler, og hvidsker i Øret den fremmede Spørger:
Viid, i mit Indre er, Sommer og Vinter, en Flor -
Ei blot, opklækket ved Ovnens Glød, af sydlige Væxter,
O, en langt sjeldnere Flor, fager og prægtig at see -
Men blandt hvad Yndigt og Bly du finder omhvælvet af Muren
Og af hvad Kraftigt og Stærkt Huset med Rette er stolt -
Festen gjelder idag kun een - men een fremfor alle -
218 Een, i hvis rene Sjæl, Blomstringen evig er ung
Borgens Frue, den ædle, hvis Sind er stille og ydmygt
Men i hvis skjulteste Vraa ikkun det Gode har Hjem
Er du en Ynder af Floras rige, afvexlende Grupper
Det som kan svare til dem finder du i hendes Sjæl
Andagtens Evighedsblomst har der sin frodige Jordbund
Blidhedens stille Grønt qvæger det fremmede Blik
Troskabslilien groer og spreder i Skyggen sin Vellugt,
Venskabs rankende Blomst, Ømheds Rose, de blaa
Gavmildhedens undseelige Blomster - Forglemmigeiskarer
Fylde hver lønlig Krog Øiet tør nærme sig til -
Men - alt formeget jeg talte - her hades den leflende Ordstrøm
Og selv Sandhedens Røst saarer, som Roes og som Bram.
Kom i den gjæstfri Sal! see Kredsens smilende Lykke
Og, har du glædet dit Syn, hæv da til Himlen din Bøn
At den vil skjærme og frede hvad den jo selv har opelsket
Og at den herlige Flor længe maa blomstre som nu -